

Naszyc matek maleńkie mieszkanka – Michał Bajor

Mały balkon nasturcja porasta
I trzepocze na wietrze firanka
Świecą zmierzchem w ciemnej ścianie miasta
Naszyc matek maleńkie mieszkanka

Matka dzień o świtaniu zaczyna
Szarym wróblom okruchy wymiata
Czasem świeczkę zapali za syna
Co wyfrunął daleko do świata

W matki domu zeschły wrzos i mięta
Listy, które oszczędziła wojna
W matki domu codzienność odświeżna
W matki domu powszedniość, powszedniość dostojna

Biegący przez huczący kram dnia twego
Tak dawno już nie byłeś tam

Przytulone jak jaskółcze gniazda
Ciepłym gwarem swiergoczą co ranka
W ciemnej ścianie ogromnego miasta
Naszyc matek maleńkie mieszkanka

W matki wzroku niepokój odważny
O dziś, jutro, o dziecko sąsiada
Tutaj nie ma spraw małych, nieważnych
Tu każdemu należy się rada

Przez to miejsce maleńkie i schludne
Biegnie prosto i dalej gna w przestrzeń
Twego życia zerowy południk
Byś mógł sobie określić gdzie jesteś

Biegący przez huczący kram dnia twego
Tak dawno już nie byłeś tam

Aż nadejdzie zwyczajny poranek
I któregoś zwykłego poranka
Zogromnieją w pałace lustrzane
Naszych matek maleńkie mieszkanka

Uśmiech matek ozdobi oblicze
Matki będą powtarzały sobie
Że dziś muszą wrócić królewicze
Zagubieni po świecie synowie

Każda matka łzę jasną uroni
Drzwi otworzy niezgrabnie i prędko
Syn królewicz wrócił szóstką koni
Nie, to tylko pan listonosz, z rentą

Biegający przez huczący kram dnia złego
Tak dawno już nie byłem tam Dlaczego?

Słowa: brak danych
Muzyka: brak danych